31° jaar. — Nr 62-63. — Zaterdag 24 Mei 1884.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

6 franes per jaar.
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 24 MEI.

Van alles wat.

Overal zijn kiezingen op handen. Morgen zondag, kiezing voor den provincialen raad ; den 10 juni kiezing voor de wetgevende kamers ; in october kiezingen voor de hernieuwing der gemeenteraden.

Het schijnt dat dit nog niet genoeg is, en dat de tongersche liberalen ons daarenboven nog eene gemeente-kiezing gaan aan de hand doen om MM. de Favereau en Breex te vervangen. — Als het hun maar niet leed is !

.·.

Den 10 juni zal België zijn lot kennen. Diendag zal de helft van het land uitspraak doen, en beslissen of het geuzen ministerie dat ons onderdrukt, onze vrijheden ontrooft en onzen godsdienst vervolgt, nog langer de vrije Belgen onder het juk zal houden.

Wie zal zegepralen ? De vrijheid of de slavernij? De vrijmetselarij of de vrienden van godsdienst, vorst en vaderland ?

Zoo moet het vraagpunt gesteld worden.

.·.

Liberaal zijn, dat kon vroeger nog al doorgaan. Maar wie vandaag de strekkingen der geuzen nagaat, die wordt weldra gewaar dat de liberale partij de verachtelijkste klik is die ooit bestaan heeft.

Ziet eens wat vandaag omgaat in de meetings van Brussel. Daar toont de liberalerij zich onder haren waren dag, onverdraagzaam, slecht opgevoed, kleingeestig en beestachtig.

Eertijds, in den goeden ouden tijd, beraadslaagde men over de openbare belangens met kalmte en waardigheid ; vandaag werpt men zich beleedigingen en grove woorden naar het hoofd.

Gij meent misschien dat de kandidaten hunne kiezers onderhouden over den stilstand der zaken, over den droevigen toestand van handel en nijverheid, in een woord over de crisis en over de middelen om dezelve te verwijderen ? Gij beeldt u misschien in dat in die meetings gesproken wordt over spaarzaamheden, over imposten, tegen de verzwaring der militaire lasten of de inrichting der nationale reserve ?

Als gij u zoo iets inbeeldt dan zijt gij verre mis; naar dat alles vraagt een liberaal niet. Wat het voorwerp is van zijn onderzoek, dat is bij voorbeeld het volgende :

Een kandidaat biedt zich aan. Men verwijt hem dat hij eene flambouw in eene processie heeft gedragen. Een andere is voor de kerk getrouwd ; een derde heeft zondags zijne vrouw naar de kerk geleid ; een vierde heeft op straat eenen priester gegroet ; een vijfde heeft een vaandel durven uitsteken op den doorgang der processie ! Van al die kandidaten is er geen enkele die genade vindt voor de onverdraagzame liberale inkwisiteurs.

En wat misschien in dit alles het bedroevendste is, dat is de houding der kandidaten zelve die den moed niet hebben met fierheid het hoofd te bieden aan deze zotte ondervragingen en zich zoo diep mogelijk vernederen voor de liberale onverdraagzaamheid. Indien de liberale kandidaten het gevoelen hunner waardigheid hadden, dan zouden zij weigeren op zulke vragen te antwoorden ; zij zouden hunnen hoed nemen en naar huis gaan.

Maar neen, gewoonlijk is hunne verdediging zoo plat en zoo vernederend als de aanval grof en gemeen was.

Zoo, bij voorbeeld, verweet men aan eenen kandidaat dat hij zijn huwelijk door den pastoor had doen zegenen. Wat antwoordt de kandidaat ? Hij bekent dat hij ongelijk gehad heeft, hij vraagt vergiffenis en hij voegt er bij dat hij sedert dien tijd zijne vrouw heeft doen inschrijven als lid der *libre pensée* en dat van zijn vijf kinderen geen enkel gedoopt is.

Ziedaar hoe het liberalismus onzijdig is in zake van godsdienst ! Ziedaar hoe verdraagzaam de geuzen zijn ! Ziedaar hunnen eerbied voor de vrijheid der familie en den huiselijken haard.

Deze schandelijke tooneelen zullen een voordeel hebben ; zij zullen de oogen openen aan menige verdwaalde lieden die zich hadden laten verleiden.

.·.

De prachtige jubelfeesten der beroemde Hoogeschool van Leuven zijn schitterend afgeloopen. Wat overheerlijk vertoog van oprecht vaderlandslievende en christene gevoelens, in al de redevoeringen, in al de heildronken, geen uitgezonderd ! Hoort, onder ander, Mgr. Pieraerts, den uitmuntenden rector, op 't groot jubelbanket van verleden dinsdag.

« De Kerk, zegde hij, die ons in hare liturgie » een wensch voor den Paus heeft voorbereid, » legt ons tevens op de lippen en in 't hart een » gebed voor den koning : *Domine, salvum fac* » *regem !*

» Wij hebben een Koning die door zijne ge» boorte en zijne opvoeding in staat werd gesteld » om 't geschiedkundig karakter te kennen van 't » belgisch volk, een katholiek en koningsgezind » volk, trouw aan zijn woorden jaloersch op zijne » rechten. (*Langdurige toejuichingen*).

» Dat God den Koning verlichte, bestiere en » versterke in dezes edele en *moeilijke* zending in » ons midden ! En moge het beschavend werk » van Afrika de hemelsche zegeningen doen ne» derdalen op den koning, de koningin, de ko» ninklijke familie en heel het belgisch vader» land !

» Op de gezondheid van Leo XIII en Leopold » II ! »

En de duizend dischgenooten, rechtstaande als één man, keurden die woorden luidruchtig goed. Leve de koning ! leve de Paus ! klonk het uit aller mond met schier eindeloozen geestdrift.

Waarom ? Omdat de katholieken 't princiep van 't gezag, oprecht eerbiedigen ; omdat Leopold II, de zoon eens wijzen vaders en eener heilige moeder, waarlijk op onze dagen, gelijk de welsprekende rector het zegde, eene edele maar *moeilijke* zending vervult in Belgie. Zij weten het, zij kennen de vrijmetselarij die wil dat alles den kop buige onder haren hiel, alles, van boven tot beneden ; zij beleven ongelukkige tijden, tijden van ongeluks wetten voor koningen en onderdanen ; zij zien wat al strikken de steenkappers der Constitutie onverpoosd spannen om 't wereldlijk gezag, in dezes hoogste uitdrukking, hatelijk te maken in de oogen des volks.

Daarom zou de katholieke zegepraal van 10 juni eene *algemeene* verlichting zijn. De grondwettelijke macht zou zegepralen op de hatelijke macht der vrijmetselarij. De koninklijke zending, met de Grondwet, heel de Grondwet voor doeleinde, zou vergemakkelijkt wezen en edeler dan ooit. Tegenover de omwentelaars wie ook, mortelbroers of valsche demokraten, zou de onwrikbare drom staan van alle onverbasterde Belgen, voor de herstelling der nationale grieven vereenigd. Die innige overtuiging bezielde de duizend feestvierders van Leuvens jubelbanket. Moge, op 10 juni, hun geestdriftig geroep, maar ditmaal gansch het land door, zegevierend herklinken : Leve de Godsdienst ! leve de Koning ! leve het Vaderland !

.·.

Een woord wat in zekeren zin veel waars bevat, ontleenen wij aan de briefwisseling uit Brussel aan een Hollandsch liberaal blad :

« Waarom is de populariteit der belgische katholieken, weleer zoo machtig, gedaald ? Omdat het scheen dat zij zich meer met de geestelijke dan met de stoffelijke belangen der bevolking bezig hielden.

» Maar ik moet wel bekennen, dat nooit een katholiek ministerie zoo veel geld besteed heeft voor kerken en eeredienst als de liberalen er nu weggegoten hebben om den zedelijken invloed der geestelijkheid te bestrijden. Zij ruïneeren letterlijk het land om pastoors en kloosters te bevechten. Voor de stoffelijke belangen der bevolking doen zij minder dan ooit door eenig ander ministerie is gedaan.

» Die handelwijze heeft de populariteit der liberalen, zoo in steden als in dorpen, erg doen dalen. »

Stads- & provincienieuws.

Provinciale kiezing van den 25 mei.

+

Briers

Coart

Slegers

Vroonen

Inlichtingen voor den kiezer.

1° Bij het oproepen van zijnen naam, gaat de kiezer de kieszaal binnen, begeeft zich voor de tafel waaraan het bureel zetelt, en ontvangt daar een stembriefje van den voorzitter.

2° Dan begeeft de stemmer zich achter een der schutsels, doet daar zijn stembriefje open en schrijft met het potlood, die met eene ketting aan het schutsel is vastgemaakt, een kruis *in het vierkant, recht boven den naam van M. Briers*, gelijk het hierboven is aangeduid.

3° Dit kruis mag men maken gelijk men wil, + of ×, maar men moet aandacht geven van geenen tweeden keer met het potlood over *dezelfde linie* te gaan, omdat het potlood niet dik genoeg zoude geschreven hebben ; 't is voldoende dat men kan zien waar het kruis staat.

4° In geval de kiezer het gekregene stembriefje hadde vuil gemaakt of gescheurd of op eenige andere wijs had ongeldig gemaakt, mag hij een ander stembriefje aan den voorzitter gaan vragen, maar hij moet het stembriefje gesloten teruggeven.

5° Hadde het potlood geen punt meer, verwittige men den voorzitter.

6° Het stembriefje nu opgemaakt, vouwt den kiezer het toe in vieren, gaat het toonen aan den voorzitter geplooid en met den stempel van boven en steekt het *zelf* in de bus.

De kiezer gaat uit langs den tegenovergestelden kant van dengenen langswaar hij ingekomen was.

—

De kiezers van het kanton Tongeren zijn verdeeld in drie afdeelingen, te weten :

1° afdeeling : — *In de zaal der burgerlijke gerechtzaken op het tribunaal.* — De kiezers der stad Tongeren, wier namen beginnen met de letters A tot P inbegrepen ;

2° afdeeling : — *In de groote zaal van het stadhuis.* — De kiezers der stad Tongeren, wier namen beginnen met de letters Q tot Z inbegrepen en die der gemeenten Koninxheim, Freeren, Herstappe, Heur-le-Tixhe, Lauw, Wouteringen en Rutten ;

3° afdeeling : — *In de gemeente jongens school.* — De kiezers der gemeenten Berg, Bommershoven, Genoels-Elderen, Henis, Herderen, Hex, Mall, Millen, Nederheim, Neerrepen, Overrepen, Piringen, Rixingen, s'Heeren-Elderen, Sluizen, Vechmael en Widoye.

Het geuzenblad bracht ons verleden zaterdag eene aardige tijding, namelijk dat wij binnen kort hier eene gemeentekiezing zullen hebben om de heeren de Favereau en Breex te vervangen.

De twee plaatsen staan nu reeds twee jaar open. Sedert den dood van den heer de Favereau en het vertrek van den heer Breex, heeft men zich al menigmaal de vraag gesteld of de kiezers niet eens gingen bijeengeroepen worden ten einde de ontbrekende leden van den raad bij te noemen. Het gemeentebestuur heeft altijd geweigerd zulks te doen.

Niemand voorwaar zal er zich aan verwacht hebben de kiezers rond het midden van het jaar 1884 zien bijeen te roepen, wanneer er in de maand october de gewone kiezing gaat plaats hebben voor de hernieuwing van de helft van den gemeenteraad. Had men niet eenige maanden eene kiezing kunnen uitstellen die zonder reden sedert twee jaar verschoven bleef, en alzoo de kiezers van de moeilijkheden en de onaangenaamheden bevrijden die zulk eene gemeentekiezing altijd te weeg brengt ?

En wat meer is, de heeren de Favereau en Breex behoorden tot de uittredende helft van 1884 zoodat de twee raadsheeren die hen zullen vervangen, zich in de maand october opnieuw zullen moeten aanbieden en zich aan eene nieuwe kiezing onderwerpen.

Onnoodig hier bij te voegen dat het voorwendsel door de liberalen hier bijgehaald om de buitengewone bijeenroeping der kiezers wat te verrechtvaardigen, verre is van ernstig te zijn. Beweeren dat men de kiezers terstond wil doen bijeenkomen omdat de *Postrijder* gezegd heeft dat sedert de laatste arresten van het hof van beroep de kiezerslijsten nog veel beter geworden zijn voor de katholieken, dat is nu al te flauwe praat. Wij zullen eens gaan zeggen waarom men de kiezers wil lastig vallen met hun eene gemeentekiezing op te leggen.

Sedert den 31 december 1883 zijn de mandaten der heeren Copis, als bestierder der godshuizen, en Goor, als lid van het weldadigheidsbureel, ten einde. Het schepencollege weigert ze te vernieuwen ; het zoekt de heeren Copis en Goor uit hospitaal en weldadigheidsbureel te verdrijven om hen te vervangen door een koppel wezens slaafsch gebukt onder de liberale tucht en gereed de hand te leenen aan al de geweldenarijen die men van hen zal eischen, vergeuzing van het gasthuis, uitdrijving der liefdezusters, ontrooving der vrijheid van den arme, verplichting voor de ouders van hunne kinderen naar de geuzenscholen te zenden, op straf van berooving van allen bijstand.

Dat doel kan het schepencollege niet bereiken zoolang de raad samengesteld blijft gelijk hij het thans is.

Men weet inderdaad dat de gemeenteraad nog slechts bestaat uit negen leden, vijf liberalen en vier katholieken, maar een lid der meerderheid is van zin zich te onthouden als er zal gestemd worden voor de benoeming van eenen bestierder voor het gasthuis, zoodat de raad verdeeld blijft in twee gelijke deelen, elk van vier leden.

Wat doet nu het schepencollege ?

Om den heer Copis van kant te krijgen, gaat het op zoek naar eenen kandidaat ouder dan M. Copis, zoodat in geval van gelijke verdeeling der stemmen in den gemeenteraad, de kandidaat van het schepencollege benoemd wordt, dank zijnen ouderdom.

De trek was niet zeer slim ; en om hem te doen mislukken bood de kommissie der gasthuizen op hare beurt eenen kandidaat aan ouder dan die van het schepencollege, wat voldoende was om de benoeming van dezen laatste onmogelijk te maken.

Wat in de zaak wat te ver gedreven is, is dat het geuzenblad durft beweeren dat het de katholieken zijn die den heer Copis willen verdrijven ! Zulks bewijst heel eenvoudig dat het schepencollege zich over zijne handelwijze schaamt.

Daar die staat van zaken dreigt voort te duren en dat er niets de minste beterschap voor de geuzerij aankondigt, heeft het schepencollege besloten een laatste kansje te wagen. Indien de buitengewone kiezing die er voorbereid wordt den geuzen gunstig wilde zijn, dan zou de meerderheid in staat wezen onze liefdadigheidsgestichten van twee der beste bestierders te berooven die zij ooit hadden, en deze geweldenarijen zouden gepleegd worden dank aan de medewerking der kiezers.

Het strijdt ons tegen er aan te denken dat de tongersche kiezers als medeplichtigen in die hatelijke smedingen zouden willen vooruittreden.

Het zijn onze tegenstrevers die deze kiezing gewild hebben ; zij moeten er de verantwoordelijkheid van dragen. Deze kiezing die wij sedert twee jaren te vergeefs gevraagd hebben, die vroegen wij niet meer, om de kiezers niet onnoodig te plagen en twee raadsleden te kiezen die in de aanstaande maand october opnieuw zullen moeten gekozen worden.

Maar indien wij de kiezing niet meer gevraagd hebben, wij zijn nogtans gelukkig ze te zien aankomen en van heden af de gelegenheid te hebben de meerderheid in den raad terug te winnen. Wij zien ze met des te meer vertrouwen naderen, na de laatste arresten van het hof van beroep die kort recht gespeeld hebben met het knoeiwerk onzer geuzen in zake der kiezerslijsten.

St.-Jozefs-genootschap.

Het bezoek door de Aloysianen, van St-Truiden ll. zondag gedaan aan de leden van het St-Jozef's genootschap zal bij hen allen die aan dat heerlijk uitstapje deel mochten nemen, in blijde herinnering blijven. Hartelijk was de ontvangst ; grootsch de optocht welke de voornaamste straten der stad doorging, uitmuntend het concert dat de leden hunner fanfaren-afdeeling onder het kundig bestuur van hunnen ieverigen directeur, den heer C. Vrancken uitvoerden. Luidruchtig werden de verschillige stukken van het programma toegejuicht een daverend handgeklap begroette meermalen den heer Th. Nys, die zoo talentvol zijne soli voor piston afspeelde. Jammer maar, dat dit blijde feest zoo kortstondig moest wezen ; om zeven uren werd de optocht geblazen en herhaalde *tot weerziens* weerklonken nog toen die trein vooruitstoof.

Onze welgemeende gelukwenschingen aan den heer Beckers prefekt, aan den Z. E. H. pater redemptorist, geestelijke directeur dier bloeiende congregatie en aan allen die het hunne bijdragen om de jongelingschap van St-Truiden onder het prachtige vaandel van den H. Aloysius te scharen en ze met diens bescherming tot brave burgers en goede christenen op te leiden.

Aankomst des Konings van Holland te Brussel.

Brussel, 20 mei.

De stad Brussel heeft een recht feestelijk uitzicht. Van in den vroegen morgend zijn de straten prachtig versierd.

De koningin der Belgen heeft ten 12 ure 35 m. het paleis verlaten, om zich naar de statie te begeven. Zij reed voorbij het front der troepen, in slagorde gerangschikt tot aan de statie.

Juist ten een uur is de koninklijke trein in de Noorderstatie aangekomen.

DE OUDE SMOKKELAAR

(6° VERVOLG.)

V.

De stemming, waarin Schellenberg en de beambten der belasting verkeerden, werd niet beter, toen men met genoegzame zekerheid vernam, dat juist op denzelfden tijd, als de manschappen de omtrekken van Kniebrech bezetteden, een mijl verder, een groot transport goederen door eene talrijke schaar van smokkelaars over de grenzen was gebracht. De dienst werd verder door de opzichters en militairen verricht, maar niet van herte ; hoewel zulke smokkelaars, die in de eerst volgende dagen op iets betrapt waren geworden, geene verschooning zouden gevonden hebben, zoo verlamde toch eene algemeene mismoedigheid de krachtvolste maatregelen, en Schellenberg moest bij zich zelven bekennen, dat hij, trots den besten wil, den hem opgedragen last volstrekt niet op eene wijze ten uitvoer bracht, die bijzonder kon geroemd worden.

Kort daarop verlangde Winrich, die in de laatste dagen het hoofd wat diep had laten zakken, hem alleen te spreken, en met meer voorzichtigheid en zelfsvertrouwen, dan hij tot heden toegetoond had, begon hij :

— Ik geloof, luitenant, dat ik ze nu op het spoor ben !

— Hebt ge van Henriette weer de mededeeling ontvangen ?

Winrich, terwijl hij zijne gevoeligheid ietwat onderdrukte, hernam :

— Zeker is Henriette betrokken in het spel. Zij was zeer verdrietig, dat zij de oorzaak is geweest, dat wij er zoo zot zijn afgekomen, dat mijne schoone plannen in duigen zijn gevallen en gij, heer luitenant, in onaangenaamheden zijt geraakt.

« Uwe eerste gedachte was juist, dat die schurk van een molenaar met opzet haar de geschiedenis van den Jood Feibes had meêgedeeld, wijl hij mijne verstandhouding met haar had opgemerkt, en er op rekende, dat zij die aan mij zou oververtellen. Het was dus een welberaamd plan, om op eene andere plaats goederen over de grenzen te kunnen voeren, en zij hebben hun voornemen listig genoeg ten uitvoer gebracht.

» De molenaar handelde duidelijk niet uit zichzelven, maar op aandrang van buiten. Nu heeft Henriette niet eerder gerust en op iederen voetstap en schier elke beweging van den molenaar zoo lang gelet, dat hij in geheime betrekking staat met den Jood Feibes Itzig, dat er vele boodschappen tusschen hen werden overgebracht, en dat de Jood zelfs van tijd tot tijd in de nabijheid van Waldhof omdoolt, ten einde geheime samenkomsten te houden.

— Dat is alles opperbest, Winrich, en ongeveer zoo heb ik mij de zaak dan ook voorgesteld, maar ik zie nu niet in, hoe ons dit in het minst helpen kan, om de schande uit te wisschen, die wij door dat komplot geleden hebben.

— Hoor mij verder aan, luitenant. Aan die geheime samenkomsten neemt ook iemand deel van wien gij het niet vermoed zoudt hebben.

— Nu, wie dan ?

— Uw gastheer Marx.

— Marx? riep Schellenberg, geheel verrast uit, en eene onwillekeurige huivering beving hem.

Winrich vervolgde :

— Ik zou zijnen naam hier in huis, waar misschien de muren ooren hebben, niet genoemd hebben, als ik den ouden schelm daar straks niet over de plaats had zien wandelen. Marx houdt met Feibes geheime gesprekken ; dat deden zij vroeger hier op Wolfsgrond, maar nu het wat te gevaarlijk is, hebben zij eene andere plaats moeten opzoeken.

— Uwe mededeeling, Winrich, is van veel gewicht, hernam Schellenberg ; zij kan wellicht van groot nut zijn. Ik geloof, dat ik mij niet bedrieg, als ik Marx voor het eigenlijke hoofd der smokkelaars houd ; hij is zoo slim geweest, de beambten der belasting te Eversberg, wier scherpzinnigheid ik sinds lang betwijfeld heb, niet het minste vermoeden daarvan te doen opvatten ; hij heeft ons allen om den tuin geleid, terwijl hij zelf aan onze beraadslagingen deel nam, en het is dus geen wonder, dat wij niets verrichten konden. Wij zullen hem dien trek zuur doen opkomen.

— Wat hebben wij nu het eerst te doen, luitenant !

— Wij spreken tegen niemand een woord ervan, zelfs tot de beambten van de belasting niet ; wij verdubbelen onze opmerkzaamheid, zonder dat het in het oog valt ; laat de slimme Henriette hare onderzoekingen voortzetten, en wat mij betreft, ik wacht af, tot dat Marx ons weer raad geeft ; wij doen dan juist het tegendeel of handelen naar gelang der omstandigheden. Daar wij nu eenmaal weten, wie onze grootste vijand is, moet hij al heel slim zijn, als wij hem niet in zijne eigene netten vangen. Maar is het bericht zeker, dat hij met den Jood geheime samenkomsten houdt ?

— Zoo zeker als twee maal twee vier is. Die Henriette is ongemeen bij de hand, en thans is zij stellig om uwe en mijne plannen te begunstigen dubbel kloek. Zij heeft, en daar kon zij op zwee-ren, in de verte den Jood met Marx in stilte een gesprek zien voeren. Dat kunt gij voor vast aannemen, luitenant.

— Ik geloof het ook, want het stemt nu juist met alles overeen, wat ik mij van vroeger herinner. Alzoo voor alles gezwegen en zoo voorzichtig mogelijk.

— Wees niet bezorgd. Gij, ik en Henriette zullen samenspannen en die vervloekte smokkelaars een stok in het wiel steken, daar zij niet veel aan zullen kunnen doen.

Den volgenden morgen naderde Winrich zijnen chef op eene geheimzinnige wijze en, eenigzins bedrukt, fluisterde hij hem toe :

— Ik moet u de groete overbrengen van Henriette en het verzoek of gij niet, binnen een half uur, eene wandeling naar Waldhof zoudt kunnen doen, maar geheel alleen ?

— Heeft zij mij eene vertrouwelijke mededeeling te doen ?

— Dit moet wel zoo zijn, maar zij is jegens mij zoo stil en terughoudend, dat ik niet zeer op mijn gemak ben.

Zijne eigen verlegenheid onder scherts verbergende, zegde Schellenberg :

— Gij zijt toch niet jaloersch ?

— Openhertig gesproken, ik zou het zijn, als gij het niet waart, luitenant, maar op u vertrouw ik als op eene rots. Waarom Henriette het door mij niet kan afdoen, begrijp ik waarlijk niet.

— Nu, ik zal gaan. Blijf gij zoo lang hier, Winrich, en draag zorg dat niemand van onze manschappen mij volgt.

In eenigzins gespannen verwachting ging Schellenberg daarna den weg op en nam den schijn aan, alsof hij wat rond ging slenteren. Hij kon zich niet ontveinzen, dat, bij de eerste samenkomst met dat meisje, zij een niet geringen indruk op hem gemaakt had ; hij ging dus deze tweede ontmoeting, niet zonder eenige ontroering, te gemoet. Hij behoefde niet te vreezen, dat hij aan zijne zwakheid zou toegeven, wat hij wist in welke betrekking zij tot Winrich stond en dat beiden hem vertrouwden.

Hij verschrikte toch min of meer, toen hij, op de smalste plek van den weg, kort voor zich, eer dat Waldhof zich aan zijne blikken opdeed, die vrouwelijke gestalte aanschouwde ; zij zat hem op eenen bloksteen te wachten, even zoo gekleed als vroeger, maar met eene soort van regenmantel om, als in die streek door vrouwen uit den lagen en middelbaren stand gedragen werd. Toen zij hem zag naderen, stond zij op en ging hem te gemoet, terwijl zij hem met te spreken voorkwam zeggende :

— Ik zou niet zoo vermetel en aanmatigend geweest zijn, u tot eene samenkomst uit te noodigen indien ik u niet eene aangelegenheid van het hoogste gewicht had mede te deelen.

— Wat het ook zijn moge, antwoordde Schellenberg, het verheugt mij, dat het aanleiding geeft u weder te zien.

Zij maakte eene afweerende beweging met hare hand en zegde :

— Niets minder staat op het spel dan *uw leven*.

Verbaasd en toch op ongeloovigen toon zegde hij :

— Dat zou voor mij zeker de allergewichtigste aangelegenheid zijn, maar ik kan niet gelooven, dat er iemand is, die op het leven van een zoo onbeduidend en onschadelijk mensch, als ik ben, toe legt.

— En toch is er iemand, en wel uw gastheer Marx.

Schellenberg werd ernstig. — De afschuwelijke man, die zich als een spook op mijn pad plaatst, mompelde hij : Ja, ik geloof wel, dat van zijnen kant mij onheil bedreigen kan, hoewel ik niet in